

A várakozók

Boldogok a várakozók mert
övék a remények országa.
A kenyérért sorbanállók
a fogorvos ajtónyílását lesők
az oltár előtt térdepelők,
mert éhük csillapítandó
fogfájásuk enyhítendő
felködlik, kibontakozik,
tollászkodik előttük a

jövendő

Boldogok a várakozók
mert tarsolyukban hordják a
holnapot.

A forradalomra
a kiszabadulásra

az ítéletre, a kivégzésre várók;
mert mögöttük:
lélegzik, liheg, jajdokol
a család, a falu, az ország:
így könnyű rostokolni,
sumákolni, sőt meghalni,
ha gondolatként továbbélünk
másban,
ha hősnek tudnak a gyerekek,
rokonok, ismerősök,
s mártírként emlegetnek titokban
az ellenzéki (ha vannak) politikusok.

De boldogok-é a kivésésre várók?
Az utolsó mohikánok, a dodók,
a kapitalisták, a mamutok?
Boldogok-é a nemzedékük kihalását várók,
ausztrál bennszülöttek, tibeti lámák, nemes kócsagok?

Mert meghalt bennük a jövő
mielőtt önmagára bomlott volna a gáz,
már determinált bennük a jelen,
a végsóhaj üteme lélegzetük,
mozgásuk rigor mortis izomparancs,
nyomukban tolakodó molekulák,
az erők ernyedvén, az anyagváltozásban
továbbvándorolnak.

Boldogok-é a molekulák?
Idegrendszer híján, az ősködtől kezdve,
aminosav lelkük közömbösen túri
a kozmikus taszigációt:
- fény – elektromosság – sugárzás –
tömegvonzás-e párkák, ezen öncélú
nagyhatalmak alattvalója, a törvény
előtt hétrét hajló molekula.
A várakozók, a törvénynek
engedelmeskedő egyedi erők.
Szunnyadó energiákkal ők is
boldog térdepelők.